

LUZ NO DELIRIO dos sentidos!

ee te preciso cando te agardo non vés nunca
e a súplica que molla
desfai un labio
e outro labio que espira nun silencio

compártome
sei que no lonxe das parábolas das frases
cortadas e os puntos a parte son só
medos escorrentados polo teu corpo
soberano dunha idea poderosa que
tal vez suceda e eu non saiba quen es
ti cando te agardo

unhas mimosas podres
auscultadas da xanela ó xardín
hai tantos ruídos nesta rúa...
non tinga-lo cutis
pero ven, como te agardo

NOCTURNIDADE

caen inverno as chuvias longas as melenas
a cidade revolcadas
—ascenden paxaros abertos— o fume do meu cigarro

recóllome
aposto gritos na noite
se che falo non collo no cuadrilátero da habitación
saio
pasado o solpor xunguín fíos nebulosas onte
nos prostíbulos de horas que son-sen sol-as rúas
interna visión para esgazados habitantes
degrañando sentidos-un lapsus-nos interiores

xunguín fíos nebulosas foi dicir
denuncia-lo equilibrio das estancias

as miñas estancias descubertas pasado o solpor
—cando a chuvia nos deixou roto oeste vermello no horizonte—
os corpos na luz morna que produce a escuridade
(caio-suaviño chapuceo)
e hoxe despois de onte só eu — sei do segredo

AS TEAS CONFORMÁNDOSE NA PAISAXE o sol saíndo
sen saber de onde se tan difícil como ve-lo aire
subido nas gortexas fose comprende-lo xogo un
paxaro
derrotado
quedoume nas mans despois de pensar

como orballo caloume a tristura grande
o planeta dando voltas sobre si e arredor
e vinnos a todos nós e a equipaxe derrotada
tamén
a grolas de alcohol para imaxinar un cacho soltos polas esquinas

e tras de nós-nada-nin deixáremo-lo voo
da ave descrito nin pintado o sentido das follas
outono cando as piso e ó tempo nos soño xuntos
así
de ben

ACOMPÁÑAME

Son dun tempo
de espectáculos, lanternas e acebeches comigo—
Tamén sei dunha violencia de silencio
en serpe oculta de maligno
que maldigo.

Na raia da evidencia —tan ás claras—
eu tributo, distraída dos pans,
cada pedazo entre o noxo das brasas,
no molestar do cotián ese
odioso caníbal dos meus ollos.

Porque
Sei de sereas verdadeiras tamén cantando venenos,
e máis das inmensas prosas do descanso.
Pero é que as miñas zonas
Tamén son rostros conxestionados polo traballo.
Maldigo o precio da vida que arrastran,
e fusilo de min a disciplina da ordenanza.

Tal couza na estrutura do edificio
destruí-lo noxo,
o que te anoxa.
Coma un fío de auga quixeras atravesalo todo,
regato
nos cons de illa ben dotada.

Unha copa. un fresco o cine.
Un cigarro alabarado,
os pés na area.
Parece que perdura sabéreste así queda,
e asúme-la bendita expresión.
Mata-lo tempo.
O tempo...
¡que se perda!
maino, diante nosa.

De certo, a vida ía en serio.
Por iso morrer non conta
números.
Eras moza,
cómplice nunha derrota que non
sumabas. Feliz por terte insomne
por inmortal.
Xa temos cadáveres amigos
e coñecidos,
sabemos da morte o legado inútil.
Pero ¡que ridículo! ¿non?,
abraza-lo feito feliz de xa medrar
-camiñar ás aforas-
en tempos asepticamente tan
Alienados